

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

ANTONIO TIZZANO

fremsat den 23. oktober 2003 ¹

I — Indledning

1. Ved kendelse af 16. maj 2002 har Tribunal Supremo (Spanien) i medfør af artikel 234 EF forelagt to præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (herefter »direktiv 97/67«) ². Tribunal Supremo ønsker navnlig oplyst om 1) postydelser, som præsteres af afsenderen (eller af en anden, som udelukkende handler på dennes vegne) med støtte i 21. betragtning til direktivet i visse tilfælde kan undtages fra begrebet »ekspedition af egen post«, og 2) om det er muligt at henføre postgirovirksomhed under de ydelser, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på.

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — EFT 1998 L 15, s. 14. Efter hovedsagerne blev anlagt, er direktivet blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/39/EF af 10.6.2002 (EFT L 176, s. 21).

II — Retsforskrifter

A — *De relevante bestemmelser i direktiv 97/67/EF*

2. Som anført i artikel 1, fastsætter direktiv 97/67 bl.a. de fælles regler for »opfyldelse af postbefordringspligten inden for Fællesskabet« og »kriterierne for afgrænsning af de tjenester, som de befordringspligtige virksomheder kan få eneret på, samt betingelserne for levering af tjenester, der ikke er omfattet af eneret.«

3. I direktivets artikel 2, stk. 1, defineres »posttjenester« som »tjenester, der består i indsamling, sortering, transport og omdeling af postforsendelser«. I bestemmelsens stk. 6 præciseres det, at der ved »postforsendelse« forstås en »adresseret forsendelse i den endelige form, hvori den skal bemandes af den befordringspligtige virksomhed. Ud over brevforsendelser omfatter sådanne forsendelser bl.a. bøger, kataloger, aviser og tidsskrifter samt postpakker indeholdende varer med eller uden kommerciel værdi«. I stk. 7 defineres »brevforsendelse« derimod som »meddelelse i skriftlig form på

et hvilket som helst fysisk medium, der skal beforders og omdeles til den adresse, afsenderen har angivet på selve forsendelsen eller på dens emballage. Bøger, kataloger, aviser og tidsskrifter betragtes ikke som brevforsendelser».

4. Bestemmelserne vedrørende »harmonisering af de posttjenester, som befordringspligtige virksomheder kan få eneret på« er fastsat i artikel 7. I bestemmelsens stk. 1, i den affattelse der var gældende, da hovedsagerne blev anlagt, var det navnlig fastsat, ... at »[i] det omfang det [var] nødvendigt for at opfylde befordringspligten, [omfattede] de tjenester, som de enkelte medlemsstater [kunne] give de befordringspligtige virksomheder eneret på, indsamling, sortering, transport og omdeling af indenlandske brevforsendelser under 350 g, herunder også hurtigere omdeling end normalt, for hvilken taksten [var] mindre end fem gange den offentlige takst for en brevforsendelse på første vægtsats i den hurtigste standardkategori, når en sådan [fandtes]. I tilfælde af gratis postbefordring for blinde og svagtseende [kunne] der vedtages undtagelser fra vægt- og prisbetingelserne.« I bestemmelsens stk. 2, var det tilføjet, at »grænseoverskridende post og adresserede reklameforsendelser fortsat [skulle] kunne omfattes af eneret inden for pris- og vægtgrænserne i stk. 1«, i det omfang det var nødvendigt for at opfylde befordringspligten. I stk. 4, var det endelig fastsat, at »[d]okumentudveksling ... ikke [kunne] omfattes af eneret«.

5. For så vidt angår de tjenester, som de befordringspligtige virksomheder kan få eneret på, er det vigtigt også at tage hensyn til 21. »betragtning« til direktivet, som der udtrykkeligt er henvist til i første præjudicielle spørgsmål. Det anføres heri, at »nye tjenester (i forhold til de traditionelle) og dokumentudveksling ... ikke [er] omfattet af befordringspligten, og der er derfor ingen begrundelse for at give de befordringspligtige virksomheder eneret til disse tjenester«, og det tilføjes — hvilket er relevant for denne sag — at »det samme gælder for ekspedition af egen post (det forhold, at en fysisk eller juridisk person, som er ophavsmand til forsendelser, selv varetager posttjenesten, eller at indsamlingen eller transporten af disse forsendelser varetages af en tredjemand, der udelukkende handler på vegne af denne person), eftersom dette ikke kan kategoriseres som en tjeneste«.

B — Den spanske lovgivning

6. Direktivet er blevet gennemført i spansk ret ved lov nr. 24/1998 af 13.7.1998 om almindelig postbefordringspligt og liberalisering af posttjenesterne (herefter »lov 24/1998«). De generelle bestemmelser i denne lov er efterfølgende blevet gennemført ved kongeligt dekret nr. 1829/1999 af 3. december 1999 om godkendelse af ordningen om ydelse af posttjenester (herefter, »gennemførelsesdekretet«).

7. I den foreliggende sag er det navnlig bestemmelserne i ovennævnte regelsæt vedrørende »ekspedition af egen post« og »postgirovirksomhed«, der påkalder sig interesse.

Ved anvendelsen af det foregående afsnit gælder, at afsender og modtager af forsendelser er den samme fysiske eller juridiske person, når der består et arbejds(re)ligt forhold mellem afsender og modtager, eller når de handler på vegne af den fysiske eller juridiske person, som foretager ekspeditionen af egen post, og for dennes regning.

8. Hvad angår det første begreb præciseres det i lovens artikel 2, stk. 2, at »[d]er foreligger ekspedition af egen post, når afsender og modtager af brevfor sendelser er den samme fysiske eller juridiske person, og denne udfører tjenesten for sig selv eller overdrager den til en anden, som udelukkende handler for førstnævnte og hertil anvender midler, som er forskellige fra dem, der anvendes af de befordringspligtige virksomheder. Ekspedition af egen post må under ingen omstændigheder være til gene for de tjenester, der er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed« (Entidad Publica Empresarial Correos y Telégrafos, herefter »Correos«). I denne forbindelse er der i artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesdekretet fastsat følgende detaljerede regler:

Endvidere kan en og samme fysiske eller juridiske person kun anses for at være såvel afsender som modtager, såfremt transporten og omdelingen af forsendelserne sker mellem de forskellige centre, filialer, bopæle eller hovedsæder, som den fysiske eller juridiske person, der foretager ekspeditionen af egen post, råder over, og såfremt omdelingen udelukkende finder sted inden for de fysiske lokaliteter på de nævnte steder.

»Dekretet finder ikke anvendelse på ekspedition af egen post.

Posttjeneste, som udføres for tredjemand af fysiske eller juridiske personer som led i udøvelsen af disses erhvervs virksomhed, anses ikke for ekspedition af egen post.

Der foreligger ekspedition af egen post, når afsender og modtager af brevfor sendelser er den samme fysiske eller juridiske person, og denne selv udfører tjenesten eller overdrager den til en anden, som udelukkende handler for førstnævnte og hertil anvender midler, som er forskellige fra dem, der anvendes af de befordringspligtige virksomheder.

Hvis ekspedition af egen post foretages ved kurertjeneste eller på tilsvarende måde, må den ikke omfatte forsendelser, som hører til den type tjenester, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på.

Denne ordning må under ingen omstændigheder være til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder.«

9. Hvad angår det andet begreb bemærkes, at postgirotjenester i lovens artikel 18 er angivet blandt de tjenester, der er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed. I denne forbindelse præciseres det i gennemførelsesdekretets artikel 53, stk. 1, at »postgirotjenester, hvis levering er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed, består i tjenester, hvorved der via det offentlige postnet foretages betalinger til en fysisk eller juridisk person på andres vegne og for disses regning«.

om en tilsidesættelse af 21. betragtning til og artikel 7 i direktiv 97/67, for så vidt som Correos' lovfastsatte monopol er defineret alt for bredt. På den ene side omfatter dette monopol nemlig visse aktiviteter eller visse fremgangsmåder i forbindelse med posttjenester, der henhører under begrebet ekspedition af egen post som omhandlet i 21. betragtning til direktivet og som følgelig ikke kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed i medfør af nævnte bestemmelse. På den anden side omfatter monopollet postgirotjenester, uanset at disse tjenester ikke er opregnet blandt dem, der i medfør af direktivets artikel 7 kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed.

III — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

10. Sagsøgerne i den sag, der verserer for Tribunal Supremo, er to sammenslutninger af private virksomheder, der udfører posttjenester, nemlig Asociación Profesional de Empresas de Reparto y Manipulado de Correspondencia (herefter »Asempre«) og Asociación Nacional de Empresas de Externalización y Gestión de Envíos y Pequeña Paquetería. I to forskellige sager (der senere er blevet forenede) har disse sammenslutninger for Tribunal Supremo anfægtet flere bestemmelser i gennemførelsesdekretet, herunder — de for denne sag relevante — artikel 2, stk. 2, og artikel 53, stk. 1.

11. Disse sidstnævnte bestemmelser er ifølge sagsøgerne ugyldige, idet der er tale

12. Den forelæggende ret har fundet, at der er begrundet tvivl om fortolkningen af de nævnte fællesskabsretlige bestemmelser og nærmere bestemt om, hvorvidt de nationale myndigheder har mulighed for at henregne bestemte posttjenester under dem, der er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed. For at kunne træffe afgørelse i den verserende sag har retten fundet det nødvendigt, at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal 21. betragtning til direktiv 97/67/EF fortolkes således, at postydelser, som præsteres af afsenderen (eller af en

anden, som udelukkende handler på dennes vegne), kan undtages fra begrebet »ekspedition af egen post«, såfremt modtageren ikke er den samme person, såfremt ydelserne præsteres som led i den pågældendes erhvervsvirksomhed eller udføres ved kurer tjeneste og lignende, eller såfremt ekspeditionen af egen post er til gene for de ydelser, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på?

anført, at begrebet ekspedition af egen post udelukkende optræder i 21. betragtning til direktiv 97/67 og ikke kommer til udtryk i selve direktivets tekst. Dette begreb har derfor ifølge fast retspraksis ingen retlig betydning, og det kan derfor ikke skabe forpligtelser over for medlemsstaterne.

- 2) Hører postgirovirksomhed til de ydelser, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på?»

13. I sagen for Domstolen har Kongeriget Spanien, Kongeriget Belgien og Kommissionen afgivet skriftlige indlæg. Desuden har Kongeriget Spanien, Kommissionen og Asempré deltaget i retsmødet, der blev afholdt den 26. juni 2003.

15. Under alle omstændigheder er der ifølge den spanske regering ingen modsætning mellem den 21. betragtning til direktivet og artikel 2, stk. 2, i gennemførelsesdekretet, idet disse bestemmelser ikke har samme genstand og formål. Regeringen har således understreget, at mens 21. betragtning til direktivet indeholder en opregning af de tjenester, der ikke er omfattet af befordringspligten, definerer gennemførelsesdekretets artikel 2, stk. 2, blot dekretets anvendelsesområde, idet det præciseres, hvilke tjenester, der ikke hører herunder.

IV — Retlig gennemgang

A — Første spørgsmål

1. Parternes argumenter

14. Med hensyn til det første spørgsmål har den spanske regering indledningsvis

16. Den spanske regering har endvidere gjort gældende, at definitionen af begrebet ekspedition af egen post i dekretets artikel 2, stk. 2, strengt taget ikke afviger fra definitionen i 21. betragtning til direktivet, idet det efter begge bestemmelser er de samme (fysiske eller juridiske) personer, der anses for at være modtagere af tjenester i relation til ekspedition af egen post, og som er afsendere af brevforsendelserne.

17. Den belgiske regering, Kommissionen og Asempre er derimod af den opfattelse, at de spanske retsfor skrifter er i strid med direktiv 97/67.

18. Den belgiske regering har først og fremmest anført, at den omstændighed, at man selv tager hånd om sine egne brevfor sendelser, ikke udgør en posttjeneste. Af denne grund henhører ekspedition af egen post ikke under de tjenester, der i medfør af direktivets artikel 7 kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed.

19. Den belgiske regering har endvidere anført, at det af 21. »betragtning« til direktivet fremgår, at der foreligger ekspedition af egen post, når afsenderen selv varetager posttjenesten (eller han lader denne udføre af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne), uden at det derved kræves — således som det er tilfældet efter de spanske regler — at afsenderen også er modtager af brevfor sendelserne. Ifølge regeringen kan det i henhold til 21. »betragtning« ikke tillægges betydning, at ekspeditionen af egen post er et led i afsenderens erhvervsvirksomhed (under den forudsætning selvfølgelig, at erhvervsvirksomheden vedrører hans brevfor sendelser), at den udføres ved kurer tjene ste eller lignende, eller at den kan være til gene for de ydelser, som den befordringspligtige virksomhed har eneret på.

20. Kommissionen er af den opfattelse, at 21. »betragtning« til direktiv 97/67 skal lægges til grund for fortolkningen af direktivets artikel 7, med den virkning at bestemmelsen skal udlægges på den måde, at ekspedition af egen post, således som dette begreb er defineret i 21. betragtning, ikke kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed.

21. Dernæst har Kommissionen anført, at der i den spanske lovgivning er opstillet fire betingelser, der skal være opfyldt for, at en bestemt aktivitet kan kvalificeres som ekspedition af egen post. Disse betingelser findes ikke i 21. »betragtning« til direktivet, hvilket indebærer, at begrebet ekspedition af egen post defineres mere restriktivt end tilfældet er i denne bestemmelse. Kommissionen har navnlig fremhævet, at følgende punkter ikke optræder i 21. »betragtning« til direktivet.

— Der stilles ikke krav til identiteten af brevfor sendelsens afsender og modtager, men kræves kun, at afsenderen eller en af denne udpegede mandatar alene forestår distributionen af brevfor sendelserne (i hvilket tilfælde, der end ikke er tale om en »tjeneste«).

— Det kræves ikke, at der ved ekspedition af egen post »anvende[s] midler, som er forskellige fra dem, der anvendes af

de befordringspligtige virksomheder« (hvilket i øvrigt er i strid med princippet i direktivets artikel 5 om, at der i forbindelse med varetagelsen af befordringspligten skal ydes en tjeneste uden nogen form for forskelsbehandling).

posttjenester i denne by. Sagt på en anden måde: Mange brugere har valgt ikke at gøre brug af Correos' udenbystjenester, idet de selv har påtaget sig at transportere brev-forsendelserne et stykke ad vejen med henblik på at drage fordel af de billigere priser for byforsendelser.

- Det er ikke udelukket at foretage ekspeditionen af egen post på nogen særlig måde, og det er navnlig ikke fastsat, at »hvis ekspedition af egen post foretages ved kurertjeneste eller på tilsvarende måde, må den ikke omfatte forsendelser, som hører til den type tjenester, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på«.
- Der tages ikke hensyn til den virkning, som ekspedition af egen post kan have på opfyldelsen af befordringspligten, og der opstilles ingen betingelse om, at ekspedition af egen post ikke må »være til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder«.

23. Ifølge Asempre har den spanske lovgiver vedtaget de omtvistede bestemmelser netop med henblik på at forringe brugernes mulighed for at vælge mellem posttjenester inden for byerne og posttjenester uden for byerne, idet de tilskyndes til at benytte sig af Correos' monopoltjenester. I dette øjemed er muligheden for selv at ekspedere sine forsendelser ulovligt blevet underlagt en række betingelser, som ikke fremgår af 21. »betragtning« til direktivet.

2. Stillingtagen

22. Endelig har Asempre fremhævet, at posttjenesterne, herunder de grundlæggende posttjenester, fra 1960'erne har været fuldstændigt liberaliserede inden for byerne, og Correos' monopol vedrører således kun posttjenester uden for byerne. Nedsættelsen af priserne for byforsendelser, der er åbne for konkurrence, har medført, at adskillige brugere selv transporterer deres brevforsendelser til bestemmelsesbyen (idet de på den måde foretager en art »ekspedition af egen post«) og dér overgiver disse til en af de aktører, der leverer

24. Med det foreliggende spørgsmål, der klart refererer til de tre sidste afsnit af gennemførelsesdekretets artikel 2, stk. 2, ønsker den nationale ret nærmere bestemt oplyst, om indsamling, sortering, transport og omdeling af brevforsendelser fra afsenderen (eller fra en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) med støtte i 21. »betragtning« til direktiv 97/67 kan undtages fra begrebet »ekspedition af egen post«, når

- a) disse operationer foretages som led i afsenderens erhvervsvirksomhed, og den pågældende ikke samtidig er modtager af forsendelserne³
- b) de omhandlede operationer udføres ved kurertjeneste og lignende, dvs. — som det dermed antydes — ved en fremgangsmåde, der gør det muligt samtidig at ekspedere et stort antal forsendelser
- c) afsenderens gennemførelse af sådanne operationer (eller når disse gennemføres af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) er til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder.

25. Spørgsmålet synes at vise, at den forelæggende ret har lagt til grund, at de aktiviteter, der er omfattet af begrebet »ekspedition af egen post« som defineret i gennemførelsesdekretets artikel 2, stk. 2, er undtaget fra det lovbestemte monopol, som

den befordringspligtige virksomhed er blevet tillagt (og ikke blot udelukket fra anvendelsesområdet for dette dekret, som den spanske regering har hævdet). Ved at udelukke at afsenderens indsamling, sortering, transport og omdeling af brevfor sendelser (eller når disse udføres af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) i de tre ovennævnte tilfælde, er omfattet af begrebet »ekspedition af egen post«, kan den nationale lovgiver ifølge den forelæggende ret følgelig indirekte have udvidet postmonopolet ud over det, der er tilladt efter direktivet, navnlig efter 21. »betragtning«. I forelæggelseskendelsen har retten nemlig understreget, at relevansen af det præjudicielle spørgsmål skal søges i den omstændighed, »at udelukkelsen kan medføre, at visse postydelser, som udgør ekspedition af egen post efter direktivet, vil kunne betragtes som ydelser, som de befordringspligtige virksomheder har eneret på«⁴.

26. Herefter må jeg straks fastslå, at selv om det er korrekt, at begrebet »ekspedition af egen post« kun figurerer i 21. »betragtning«, er det ikke desto mindre nødvendigt at tage hensyn til dette begreb ved fortolkningen af direktivets artikel 7 om »harmonisering af de posttjenester, som befordringspligtige virksomheder kan få eneret på«, hvilket den belgiske regering og Kommissionen med rette har gjort opmærksom på⁵.

3 — I denne forbindelse bemærkes, at det som nævnt i gennemførelsesdekretets artikel 2, stk. 2, 4. afsnit, præciseres, at »afsender og modtager af forsendelser er den samme fysiske eller juridiske person, når der består et arbejds(re)ligt forhold mellem afsender og modtager, eller når de handler på vegne af den fysiske eller juridiske person, som foretager ekspeditionen af egen post, og for dennes regning. Endvidere kan en og samme fysiske eller juridiske person kun anses for at være såvel afsender som modtager, såfremt transporten og omdelingen af forsendelserne sker mellem de forskellige centre, filialer, bopæle eller hovedsæder, som den fysiske eller juridiske person, der foretager ekspeditionen af egen post, råder over, og såfremt omdelingen udelukkende finder sted inden for de fysiske lokaliteter på de nævnte steder«.

4 — Afsnit 5.1.

5 — I denne henseende se f.eks. Domstolens dom af 15.5.1997, sag C-355/95 P, TWD mod Kommissionen, Sml. I, s. 2549, hvor det er præciseret, at »man ikke kan udskille en retsakt konklusion fra dens betragtninger, hvorfor den om nødvendigt må fortolkes under hensyntagen til de betragtninger, som har ført til dens vedtagelse (præmis 21)«.

27. I 21. »betragtning« præciseres det nemlig, at der ikke er grund til at henføre »ekspedition af egen post« under de tjenester, der i medfør af artikel 7 kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed, idet denne ikke »er omfattet af befordringspligten« eller, sagt på en anden måde, ikke udgør en tjenesteydelse. Set i lyset af 21. »betragtning« anerkendes det således i artikel 7, at indsamling, sortering, transport og omdeling af forsendelser frit kan udføres efter ordningen med »ekspedition af egen post«, og medlemsstaterne kan følgelig ikke pålægge de personer, der er ophavsmænd til forsendelser, at de skal lade disse aktiviteter udføre af den befordringspligtige virksomhed, eftersom der i så fald ville være tale om en uberettiget udvidelse af det lovbestemte monopol, som denne sidstnævnte er blevet tillagt.

28. Herefter kan jeg kun erklære mig enig med Kommissionen, den belgiske regering og Asempré i, at en medlemsstat ikke kan definere begrebet »ekspedition af egen post« mere restriktivt end den måde, hvorpå det er defineret i 21. »betragtning«, og den kan ikke underlægge muligheden for at udføre visse postaktiviteter efter ordningen med »ekspedition af egen post« på betingelser, der ikke fremgår af denne bestemmelse.

29. Henset til, at 21. »betragtning« definerer »ekspedition af egen post« som »det forhold, at en fysisk eller juridisk person, som er ophavsmand til forsendelser, selv

varetager posttjenesten [korrigendum: udøvelsen af postaktiviteter], eller at indsamlingen eller transporten af disse forsendelser varetages af en tredjemand, der udelukkende handler på vegne af denne person« er det klart for mig,

— dels at dette begreb omfatter enhver form for indsamling, sortering, transport og omdeling af brevfor sendelser, der udføres af afsenderen (eller af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne), uafhængigt af modtagernes identitet

— dels at det ikke er foreneligt med direktivet at bestemme, at disse operationer kun kan udføres af afsenderen (eller af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) på den betingelse, at disse operationer ikke udføres ved kurertjeneste og lignende, eller at de ikke er til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder.

30. Det er herefter min opfattelse, at det første præjudicielle spørgsmål skal besvares med, at direktivets artikel 7, set i lyset af 21. »betragtning«, skal fortolkes således, at indsamling, sortering, transport og omdeling af brevfor sendelser fra afsenderen (eller fra en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) ikke kan undtages fra begrebet »ekspedition af egen post«, når a)

disse operationer foretages som led i afsenderens erhvervsvirksomhed, og den pågældende ikke samtidig er modtager af forsendelserne, b) de omhandlede operationer udføres ved kurer-tjeneste og lignende, c) afsenderens gennemførelse af sådanne operationer (eller når disse gennemføres af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) er til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder.

tjenester, som i medfør af art. 7 kan forbeholdes den befordringspligtige virksomhed. Selv om Asempre har erkendt, at denne tjeneste åbenlyst er af finansiell karakter, har sammenslutningen understreget, at der under alle omstændigheder er tale om en tjeneste, der består i at benytte sig af det offentlige postnet til at overføre noget (penge) til et bestemmelsessted, der er bestemt af brugeren, og det antydes således, at der er tale om en posttjeneste, der er reguleret af direktiv 97/67.

B — *Andet præjudicielle spørgsmål*

31. Med det andet præjudicielle spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om også postgirotjenester, dvs. »tjenester, hvorved der via det offentlige postnet foretages betalinger til en fysisk eller juridisk person på andres vegne og for disses regning«, med støtte i direktivets artikel 7 kan henføres under de tjenester, der er forbeholdt den befordringspligtige virksomhed.

33. Jeg deler ikke desto mindre den belgiske og den spanske regerings samt Kommissionens opfattelse, hvorefter en postgirotjeneste som den her omhandlede, der består i at gennemføre betalinger ved hjælp af det offentlige postnet, ikke udgør en posttjeneste, der er omfattet af bestemmelserne i direktiv 97/67. Der er ingen grund til at knytte yderligere bemærkninger til dette punkt, da det er indlysende, at der i direktivet blot fastsættes fælles regler for præstation af posttjenester, dvs. »tjenester, der består i indsamling, sortering, transport og omdeling af postforsendelser« (artikel 2, stk. 1). Direktivet omhandler følgelig ikke betalingstjenester, der eventuelt udbydes af postoperatørerne.

32. Asempre finder, at Domstolen bør besvare dette spørgsmål benægtende, idet sammenslutningen har gjort gældende, at postgirotjenester ikke figurerer blandt de

34. Det er herefter min opfattelse, at det andet spørgsmål skal besvares med, at postgirotjenester, der består i at gennemføre betalinger ved hjælp af det offentlige postnet, ikke reguleres af direktiv 97/67.

Forslag til afgørelse

35. Henset til ovenstående betragtninger skal jeg herefter foreslå Domstolen at besvare de af Tribunale Supremo forelagte spørgsmål således:

- »1) Direktivets artikel 7, set i lyset af 21. »betragtning«, skal fortolkes således, at indsamling, sortering, transport og omdeling af brevforsendelser fra afsenderen (eller fra en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) ikke kan undtages fra begrebet »ekspedition af egen post«, når a) disse operationer foretages som led i afsenderens erhvervsvirksomhed, og den pågældende ikke samtidig er modtager af forsendelserne, b) de omhandlede operationer udføres ved kurer-tjeneste og lignende, c) afsenderens gennemførelse af sådanne operationer (eller når disse gennemføres af en tredjemand, der udelukkende handler på dennes vegne) er til gene for de tjenester, der udføres af de befordringspligtige virksomheder.
- 2) Postgirotjenester, der består i at gennemføre betalinger ved hjælp af det offentlige postnet, reguleres ikke af direktiv 97/67.«